

В днешната притча Христос обозначава отношението на човека към богатството, материалните блага и говори за безумния богаташ, който сметнал, че целта на неговия била насадата, така, както той я разбирал. Но идва смъртта, прекъсва цялото това веселие и поставя пред него въпроса: „а това що си приготвил, кому ще остане“?

Отците казват, че смъртта е благословение от Бога, „за да не стане злото безсмъртно“, т.е. за да не се мами човекът, че може да съществува радост и веселие далеч от Христовата личност.

Грехът, провалът на богаташа, се състои във факта, че той изпаднал в нещо, което няма вечност, вложил в нещо, което не преодолява и не побеждава смъртта. Събитието на смъртта изглежда онази пределна точка, която отсъжда истинността или не-истинността на живота ни, както и на реалността.

Това е предизвикателството на нашия живот, тоест възможността нашето съществуване, както и събитията от нашето съществуване да преодолеят смъртта. Смъртта да не застава като препятствие пред веселието, радостта и покоя.

Истинският покой е това, което не може да бъде оковано с оковите на смъртта. Оттук нашето съществуване има тази цел: да намерим това неизчерпаемо съкровище. Човекът е (духовно) фалирал, всички сме (духовно) фалирали и това е нашата безкрайна мъка, че нашият земен живот и радости свършват. Затова търсим неизчерпаемостта съкровище.

Необходимо е да намерим това, което побеждава смъртта. Не са проблем материалните блага, нито бива съдени с нравствени или психологически критерии доколкото сме фиксирани имаме и влагаме в тях. Това, което бива съдено, е нещо по-дълбоко: цялото

отношение на нашия живот към начина на употреба на тленните блага. С други думи, как се отнасяме към вещите и най-вече кое е това, което може да победи смъртта.

Човекът влага в материалните блага. Тогава кое е решението? Първият проблем е, че влагаме в и имаме за цел нещо, което не побеждава смъртта. Но ще оставим ли материалните блага? Кой ни каза, че материалните блага не побеждават смъртта? Доказателство е божествената Евхаристия. Материални блага вземаме. Хляб и вино, които стават Тяло и Кръв Христови.

Къде е проблемът и не възприемаме правилно творението? Начинът на подхождане. Кой начин на подхождане? Ако не приемаме творението и неговите блага егоцентрично като някаква процедура на себелюбива наслада, далеч от възможността за връзка с Христос, ако се настроим евхаристийно и ги смятаме за Христови дарове, които ни водят до Него, тогава тези дарове може да служат на нас и на братята ни и да ни дадат възможност за духовно различаване.

Следователно, виновни са не материалните блага, а нашата свобода, която не се научила да избягва от тесните граници на собственото ни аз.

Предизвикателството и поканата на Църквата е да премахнем именно тези окови, които в крайна сметка сломяват нашето аз и го умъртвяват, и да се отнесем към възкръсналия Христос. Нашият живот да стане св. Литургия, тоест да стане евхаристийно подхождане. На всичко да погледнем като Божии дарове и да го отнесем към Христос.

Това подхождане дава възможност материалните блага да придобият „лице“. Да придобият, ако искате, съдържание и да станат нетленни. Тоест да станат възможности за опит от Възкресението Христово, от събитието на Христос. Да станат помнене на Христос.

Всичко се съди от степента, в която преставаме да се доверяваме на себе си, независимо дали съгрешаваме или се намираме в добродетелта, от степента, в която разбираме, че целият процес на борба и аскеза има за цел да осъзнаем, че всичко, което Бог ни дава, са дарове. Дори събитието на нашето спасение е *„Божий дар е; не е*

Животът ни да стане Литургия

Написано от Архим. Варнава Янку
Неделя, 22 Ноември 2015 17:46

от дела, за да не би някой да се похвали
”.

Изключително болезнено е човек да се освободи от идеята, че той самият е бог на себе си и спасител на себе си. Независимо дали това се проявява като светска мания да инвестираме в капитали от всякакъв вид, или дори в добродетелта, което в случая не е процес на изразяване на нашия копнеж за Бога и плод от този копнеж, а процедура на духовен нарцисизъм, т.е. да се почувстваме самодостатъчни в нашето усилие за добродетелта.

Оттук въпросът е както нашият живот и „личност”, така и всичко от нашия живот да престанат да бъдат обекти, откъснати от личността на Христос, и във всичко да присъства Христос и всичко да бъде възможност за доближаване на Христос и на нашия брат.

Тогава нашият живот става Литургия. Тогава осъзнаваме, че предизвикателството и благословието на Църквата е победата над смъртта, обезтляването на нашия живот. Това става когато се свържем с възкръсналия Христос.

Разбира се, това изисква труд. Изисква труд да се разтоварим от нашата сила, за да не инвестираме „в себе си” под която и да е форма, а да придобием младенчески дух. Защото, както казва авва Исаак, ако не станем като младенците, не можем да разберем и да се насладим на нашата връзка с Бога. Пръв Христос е поучавал това. Нашето знание създава високомерие и заменя връзката с Бога. То ни оковава, казва същият авва, подобно на вериги ръцете и нозете, и не „излизаме” свободни към Бога.

Ако се съблечем от нашата сила, тогава разбираме, че спасението не е нашето усилие, а дар. Нашето усилие най-напред трябва да бъде да престанем да вярваме на себе си, а и цялата ни аскеза има това като цел.

Тогава разбираме, че животът е радост и веселие. Той е радостта, превъзхождаща настоящия живот, както казва авва Исаак, „радостта, която е в Бога, превъзхожда настоящия живот”. Тя превъзхожда настоящия живот, защото и настоящият живот е опит от бъдещия живот. Той не е едно абстрактно състояние, а е трайно усещане за

Животът ни да стане Литургия

Написано от Архим. Варнава Янку
Неделя, 22 Ноември 2015 17:46

присъствието на Тялото Христово.

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}